

[Indenrigsministeren.]

lingers vedkommende burde ændres til en ordning med „fuldtlønnede embedslæger“.

Når revisionen af embedslægeloven af 1914 siden gang på gang er blevet udskudt, således at der 50 år efter betænkningen endnu ikke er foretaget nogen væsentlig ændring af loven, kan det givetvis tages som udtryk for, at den ordning af embedslægevæsenet, som loven skabte, i det hele har virket tilfredsstillende i praksis.

Imidlertid mener jeg, at der nu kan være grund til at overveje, om den bestående ordning stadig er den bedst mulige. Kravene til sundhedsvæsenet, herunder ikke mindst på det område, der sammenfattes under betegnelsen den almene hygiejne, er navnlig i det sidste tiår vokset betydeligt. Jeg kan her blot nævne, at industrialiseringen og sammenhobningen af mennesker i byerne har skabt meget betydelige problemer; som nogle enkelte eksempler herpå kan nævnes afledningen af spildevand, støj og den tiltagende luftforurening. Også anvendelsen af nye stoffer i den fabriksmæssige levnedsmiddelfremstilling og i plantebeskyttelsen har skabt nye problemer, der blandt andet kræver øget kontrol. Der kan, når henses til denne udvikling, rejse sig spørgsmål, om sundhedskommissionerne med deres nuværende organisation i dag kan anses for tilstrækkelig effektive. Men først og fremmest rejser udviklingen det spørgsmål, om den organisation, som 1914-loven skabte for embedslægevæsenet, svarer til kravene i dag. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er der allerede ved tjenestemandsløvene af 1958 gjort brud på 1914-lovens princip om, at embedslægerne ikke skulle være heltidsbeskæftigede tjenestemænd. Ved § 144 i lov om normering og klassificering af statstjenestemandstillinger af 7. juni 1958 blev der nemlig skabt hjemmel for, at indenrigsministeren efter indstilling fra sundhedsstyrelsen og efter indhentet udtalelse fra lønningsrådet kan ansætte embedslæger i 27. og 24. lønningsklasse, og loven forudsætter, at en sådan opnormering kun bør finde sted i tilfælde, hvor det pågældende embede er af en sådan beskaffenhed, at den væsentligste del af embedslægens arbejdstid vil være optaget af hans arbejde som embedslæge; det vil altså sige, at tjenestemandsløvene af 1958 allerede har skabt hjemmel

for, at der kan ansættes embedslæger som heltidsbeskæftigede tjenestemænd, og jeg kan herved oplyse, at denne hjemmel indtil dato er blevet udnyttet for 25 af landets 67 embedslægers vedkommende. Problemet med embedslægevæsenets organisation er imidlertid ikke løst alene ved at gøre embedslægerne til heltidsbeskæftigede tjenestemænd; det kan i og for sig ikke i dag betragtes som sikkert, hvorvidt embedslægevæsenet bør organiseres således, at alle embedslæger bør være heltidsbeskæftigede tjenestemænd. Derudover vil der blive mange andre problemer, der skal overvejes og søges løst. Som et enkelt kan jeg nævne, om der til de enkelte embeder som embedslæger bør være knyttet en særlig bistand, og om denne bistand skal ydes embedslægerne i form af lægeassistenter. Til at overveje disse problemer og til at stille forslag om, hvorledes de bør løses, tror jeg ikke at man kommer uden om at måtte nedsætte et udvalg, og under dette udvalgs arbejde vil man sikkert ikke kunne undgå at komme ind på de problemer, som jeg tidligere har berørt med hensyn til sundhedskommissionerne og sundhedsvedtægterne. Det er på denne baggrund, at forslaget om, at embedslægelovens revision på ny udskydes, skal ses.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det fremsatte lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om udskydelse af revision af lov om bekæmpelse af sygelighed og dødelighed blandt børn i det første leveår.*

Ifølge lovens § 3, således som denne er ændret ved lov nr. 107 af 13. marts 1943, lov nr. 44 af 20. februar 1948 og lov nr. 78 af 29. marts 1957, skal loven forelægges til revision i indeværende folketingsår.

Siden 1937 har indenrigsministeriet godkendt sundhedsplejerskeordninger i i alt 528 af landets kommuner. Der har i de forløbne snart 25 år vist sig voksende interesse for ansættelse af sundhedsplejersker, og der var ved årsskiftet ansat i alt 375 sundhedsplejersker.

I de seneste år har sundhedsstyrelsen i samarbejde med Den almindelige danske Lægeforening og indenrigsministeriets udvalg vedrørende helbredsundersøgelser af